

Op een ochtend in 1664 legt meester-schilder Johannes Vermeer met een klap zijn penseel neer en pakt een ganzenveer.

Mijn blauwe verf is op, schrijft hij. Mijn blauw!
Ik heb dringend nieuwe voorraad nodig. Kom gauw!

Een paar dagen later loopt een meisje naar Delft.
Ze heet Jo, is piepjong en komt niet eens tot de helft
van de mannen die haar voorbijrazen op paarden,
met hun volle wagens en blinkende zwaarden.

Bij de poort bekijkt een wachter kisten met spullen.
Jo wandelt door, langs twee beren van knullen
die hebberig, vanachter de stadsmuren,
naar een kar met koopwaar staan te gluren.

In het mandje van Jo zitten kostbare pakjes:
een envelop, een klein doosje, wat fluwelen zakjes.
Als die twee jongens dáár iets van wisten,
hadden ze geen oog voor alle wagens en kisten.

Straks mag Jo naar Johannes Vermeer.
Maar eerst gaat ze als een speer
naar een ander huis, een dienstmeid doet open.
Ze gebaart dat Jo met haar mee moet lopen.

Jo geeft een rood zakje aan een sjeike jongedame.
Die slaakt een gillette en knijpt haar handen samen.
'Een ketting van Jan!' roept ze, in haar oog blinkt een traan.
Ze geeft Jo geen fooi en zegt: 'Je kunt nu wel weer gaan.'

Ai, dat viel tegen! Jo loopt te balen.
Waarom zijn rijke mensen zo slecht in betalen?
Ze heeft geld nodig, voor haar broertjes en zusje.
Om rond te kunnen komen zegt ze ja tegen elk klusje!

Jo's ouders stierven bij de grote ramp in de stad.
De Delftse Donderslag maakte alles stuk wat ze had.